

kiem te ontdekken, een boek dat op geen enkele wijze blijkt geeft uit een groote en machtige gevoelsbehoefte geschreven te zijn. En wat „De Roman van een Student” betreft, waarvan de bestaansoorzaken meer voor de hand liggen, ook juist omdat de schrijfvaardigheid, de knapten en viefte van compositie, ja ook de „opmerkingsgave” en wat men tot op zekere hoogte menschenkennis zou kunnen noemen, in dit boek ten-toon-gespreid, een dieper, krachtiger, hartstochtelijker persoonlijkheid dan zich mevrouw van Ammers hier toont, zoozeer van nut geweest zouden zijn, spijt het mij, dat de natuur haar gaven zoo Sint-Nikolaasachtig verdeelt — óf, als ik mij bedrieg, en ook deze jonge auteur wel grootere dingen in zich bergt dan zij in haar eersteling toonde: dat zij zich niet in volheid gaf, zich inspande tot het uiterste, zooals wij nu eenmaal het recht hebben te eischen van wie de pretensie hebben onzen geest te verfrischen, onze levens te vermooien met de producten van hun arbeid.

Ik gaf te kennen, dat de bestaansreden van mevrouw van Ammers' „Roman van een Student” tamelijk wel voor de hand lag. Daarmede werd dus gezegd, dat dit boek geschreven is uit een duidelijk herkenbaar gevoel. Doch dit gevoel: schrik voor de verwoestende macht van hefdeshartstocht, is door zoo ontelbaar vele oudere schrijvers zoo onzegbaar veel krachtiger en indrukwekkender geuit, dat juist wanneer wij dááaraan denken het werk van deze nieuwe schrijfster ons kinderachtig en minder dan middelmatig lijkt. Alleen wanneer wij ons na lezing herinneren, hoe handig vlug en als met elegante sprongen dit eerste boek in elkaar gevingerd werd, wat aardige en zelfs wel fijne dingetjes er hier en daar in voorkomen, stijgt onze waardeering weer, gaan wij zelfs iets beters van mevrouw van Ammers verwachten en komt de onchristelijke wensch in ons op, dat haar eens iets heel ergs in haar leven overkomen mocht, een pijnigend, wondend leed, waaruit, geteeld

en geleid door haar talentvolle vaardigheid, als een schoone bloem uit geteisterden grond, iets van werkelijke kunst voor ons zou kunnen ontbloeien. Of dan leed alleen de noodige diepe zielsondervindingen geven kan? Ik weet het niet. Misschien dat ook een groot geluk denzelfden invloed zou kunnen hebben. Nemen wij dan onzen onchristelijken wensch weer terug en hopen wij voor mevrouw van Ammers, dat de hemelen der diepe levensvisie haar eens op de meest hemelsche wijze mogen worden geopend!

„De Roman van een Student”, waarvan mevrouw van Ammers een boek maakte, is eigenlijk de, wat men noemt: te ver gevoerde flirtation van een aanstaand ingenieur te Delft met een gevaarlijk onscrupuleus doktersvrouwje daar ter stede. Als een heel gemakkelijk spelletje — de opwinding en het hartzeer waarvan zij gemakkelijk dragen kan — maakt Conny van Voorden Fred Walda's jonge hoofd op hol, zóó zelfs dat hij zijn eigen lieve meisje om haar afschrijft en, na begane zonde met de bevooverende verleidster, trouwplannen maakt met haar. 't Duurt niet lang, want als blijkt dat het verwende vrouwje — zij had hem voor rijker gehouden dan hij is — niet veel lust heeft te wachten tot Walda zal zijn afgestudeerd — iets waar zij, in aanmerking genomen de geringe studielust des jongen mans, wel eens schoon gelijk in hebben kon — zijn die plannen als bij tooverslag verdampt; Fred verlaat zijn hartelooze beminde om haar nimmermeer terug te zien. Heel erg diep lijkt ons (daardoor o.a.) zijn liefde niet, noch eigenlijk tragisch zijn lot: wij zouden zelfs alle hoop hebben dat Elsje, Freds teedere verloofde, zich wel weer zal laten vermurwen en de heele geschiedenis binnen weinige jaren (zoo niet maanden) vergeven en half-vergeten zijn, had niet de schrijfster zelve ook zoo iets gevoeld en goed gevonden den toestand op 't laatste moment te compliceeren en te verergeren door Freds mama (een vrouw, die wij te voren maar